

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№14 (151)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
6 серпня '21

У кар'єрі чергове поповнення

Вчасне технічне переоснащення гарантує виконання будь-яких замовлень споживачів. Ось чому до вже придбаних в нинішньому році АТ «Кіровоградське рудоуправління» самоскидів і грейдера нещодавно додався потужний навантажувач відомої фірми Хітачі.

Начальник рудника Володимир Максим та машиніст навантажувача Володимир Назаренко.

Аврамівка стане ближчою

Найвіддаленіше село Катеринівської територіальної громади Аврамівка стане ближчою. Не географічно, звісно. Просто

його зв'яже високої якості асфальтна дорога з Могутнім. Як написала у фейсбук Катеринівський сільський голова Тетяна Пучка, в рамках програми Президента України «Велике будівництво» на цю дорогу (1,7 кілометра) передбачено 25,1 млн грн. Замовник – державне підприємство «Агентство місцевих автомобільних доріг». Проектом передбачено розширення проїжджої частини, заміну водопропускної труби, асфальтування, нанесення розмітки та встановлення знаків. Уже розпочато підготовчі роботи.

Роз'яснять фахівці Пенсійного

Щодня в головному управлінні Пенсійного фонду України в Кіровоградській області працює «гаряча лінія». Щоб отримати відповідь на питання, що вас цікавлять, треба лише зателефонувати за номером (0522)33-04-41.

Про це редакції повідомила начальник управління адміністративного забезпечення головного управління Людмила Сорока. Вона також зазначила, що нинішнього місяця щочет-

верга, з 11.00 до 12.00, на телефонні дзвінки відповідатимуть:

12 серпня – заступник начальника управління – начальник відділу методології та організації роботи із застосування пенсійного законодавства Інна Володимирівна Ратушна;

19 серпня – начальник управління з питань виплати пенсій Наталія Миколаївна Копач;

26 серпня – начальник головного управління Наталія Миколаївна Сімонян.

Підтвердити документально

Катеринівська сільська рада звернулася до тих, хто вступає у спадщину чи набуває права власності на майно (будинки, квартира, земельна ділянка) подавати копії документів до відділу загально-організаційної, інформаційної роботи та документообігу сільської ради (або старостату) для внесення даних до книг гогосподарського обліку, домових книг, реєстру ДМС

тощо. Це спростить вирішення майнових питань в майбутньому. Крім того, рада повідомила, що дані про право власності на домоволодіння та присадибні ділянки біля будинків по вулицях Яблуневій, Шевченка, Аварійній Катеринівки відсутні або ж є застарілими, і просить жителів прискорити подання відповідних документів до апарату сільської ради.

День молоді переноситься

Відтепер День молоді в Україні відзначатиметься щороку 12 серпня. Відповідний указ підписав президент Володимир Зеленський, повідомляють на сайті глави держави. Зазначається, що Україна відзначатиме цей день разом з усім світом в Міжнародний день молоді. «Глава держави підписав відповідний

указ з метою підтримки прагнення української молоді до інтеграції у європейську спільноту, утвердження цінностей демократії та свободи, а також урахування ініціативи молодіжних організацій та рухів», – йдеться у повідомленні.

Указ набирає чинності з 1 січня 2022 року.

Шановні жителі громади!

Сільська рада повідомляє графік особистого виїзного прийому громадян сільським головою Пучкою Тетяною Володимирівною.

- **Обознівка** – 9 серпня о 9.30 в приміщенні поліцейської станції.
- **Могутнє** – 10 серпня о 9.30 в приміщенні старостату.
- **Аврамівка** – 10 серпня об 11.00 в приміщенні ФАПу.
- **Володимирівка** – 11 серпня о 9.30 в приміщенні старостату.
- **Катеринівка** – 12 серпня о 9.30 в приміщенні сільської ради (кабінет сільського голови).
- **Овсяниківка** – 13 серпня о 9.30 в приміщенні старостату.
- **Грузьке** – 16 серпня о 9.30 в приміщенні старостату.
- **Олексіївка** – 17 серпня о 9.30 в приміщенні старостату.
- **Лісне** – 17 серпня о 10.30 в приміщенні Ліснянського СК.
- **Осикувате** – 17 серпня об 11.30 в приміщенні Осикуватського СК.

СВІТЛАНА СВИРИДОВА: ЧОМУ ДІТЕЙ ВАРТО НАВЧАТИ МУЗИЦІ

Передобідня пора, на вулиці – спека, а з дверей Володимирівського сільського клубу чути пісні. То триває репетиція вокального дитячого колективу «Зірочка».

– Готуємося до концертів, – каже керівник вокального гуртка Світлана Свиридова, коли я заходжу до глядацької зали.

Вона вже два роки веде тут гурток співів. Результатами задоволена:

– Дуже талановиті діти, а

найголовніше – їх не треба запрошувати, вони самі хочуть навчатися співу, досить активні на заняттях. Так створився дитячий вокальний ансамбль «Зірочка», який поступово оволодіває співацькою майстерністю.

Світлана Свиридова – відома в обласному центрі педагогиня. У Кропивницькій музичній школі №4 вона є викладачем вищої категорії вокально-хорової дисципліни вже сімнадцять років. Ще більший досвід у неї роботи

з дитячими вокальними колективами. До того ж, сама вона виступає із сольними номерами. Її сопрано заворує технічною досконалістю. Жителі Катеринівської територіальної громади не раз мали можливість переконатися в цьому на святкових заходах. Радує, що Центр культури та творчості Катеринівської сільської ради запрошує до співпраці саме такого рівня фахівців.

Закінчення на стор. 2

Про вакцинацію, любов до пісні й східний танець

Чи є сьогодні щось важливіше за щеплення від коронавірусу? Якщо дивитися на це питання глобально, то, мабуть, немає. Вбивчий вірус охопив усі континенти й наслідки його вражаючі.

З цього я й виходив, коли вирішив поцікавитися ходом вакцинації у Володимирівській лікарській амбулаторії.

Мені пощастило. По-перше, переконався, що процес триває. У коридорі для отримання першої дози вакцини чекали дві жінки. Одній – уже за вісімдесят, іншій – за п'ятдесят. Розповіли, що спочатку вагалися, чи треба

це їм, а потім прислухалися до порад медиків і ось прийшли.

А по-друге, в амбулаторії я познайомився з медсестрою Наталією Переверзою. Про неї мені розповідали, що вона активна учасниця художньої самодіяльності, гарно співає, майстерно виконує східні танці. Для журналіста така людина – справжня знахідка: буде про що поговорити. Відомо ж бо, не хлібом єдиним, тобто не тільки роботою, живе людина.

Але спочатку я попросив Наталію розповісти, як триває вакцинація, як володимирівці та жи-

тели інших сіл, яких обслуговує місцева лікарська амбулаторія, ставляться до вакцинації.

Закінчення на стор. 2

Закінчення. Початок на стор. 1

Не варто відкладати

— Наших людей треба вмовляти, бо вони не дуже довірливі, — каже Наталія. — Тому спочатку запрошуємо до амбулаторії, розповідаємо, переконуємо. Як правило, майже всі погоджуються, і ми складаємо список, замовляємо в Центрі первинної медично-санітарної допомоги необхідну кількість доз вакцини. Знову обдзвонюємо, призначаємо час, і з'ясовується, що дехто вже передумав. Люди не розуміють, яка це серйозна проблема. Незалежно від того, є в тебе антитіла чи немає, треба вакцинуватися, адже вірус мутує, виникають нові штами, ще небезпечніші.

Як відбувається сама процедура щеплення? Заміряємо в пацієнтів артеріальний тиск, температуру, пульс, запитуємо про хронічні хвороби, алергійні реакції і тільки вже потім робимо щеплення. Опісля просимо затриматися, щоб переконатися, чи з людиною все гаразд.

З початку вакцинації до нас звернулося понад сто жителів Володимирівки, Могутнього, Лісного. Половина з них отримала вже другу дозу вакцини. Перших пацієнтів щеплювали китайською вакциною, тепер тією, що є в наявності.

Наталія додає, що люди важко звикають до нового порядку

Про вакцинацію, любов до пісні й східний танець

надання медичної допомоги. Не розуміють, наприклад, навіщо, щоб потрапити на прийом до лікаря, їм треба попередньо записатися, чому в лікарні не приймають без направлення лікаря тощо.

— Часто звертаються без попереднього запису, але це не означає, що їм буде відмовлено в огляді лікарем, в призначенні лікування.

Користуючись можливістю звернутися через газету до пацієнтів, які отримують первинну медичну допомогу у Володимирівській лікарській амбулаторії, Наталія закликає усіх, хто бажає захистити себе і рідних від COVID-19, не відкладати отримання щеплення.

— Вірус не відступає, тому не варто ризикувати, — каже. — Щеплення можна зробити в нашому пункті, який працює при амбулаторії з восьмої до п'ятнадцятої години щодня, окрім вихідних.

«Як тільки почую музику...»

А тепер про те, що мене так заінтригувало, — про захоплення Наталії Переверзи.

Каже, скільки себе пам'ятає, завжди відчувала потяг до музики, до танців.

— Коли навчалася в школі, відвідувала гуртки, що діяли при сільському клубі, — розповідає. — Якби не було клубу, то не уявляю, що б робила, чим займалася. І не тільки я, а й інші діти, бо в селі не так багато можливостей для розвитку.

Місцевий клуб — це те місце, куди вона завжди за першої нагоди навідувалася, в тому числі й тоді, коли не проживала у Володимирівці.

— Навчалася в Кіровоградському медичному коледжі, потім працювала в Онуківському колишнього Маловисківського району, жила в Одесі, і як тільки

ченням того, що Володимирівка відроджується.

— Якщо наведемо такий же порядок всюди, не тільки в центрі, це буде одне з найкращих сіл

Батькові завдячує й своєю веселою вдачею, каже:

— Комік був ще той. Сипав анекдотами наліво й направо. Веселий був чоловік, дотепний.

«То була одна імпровізація»

Своїм запитанням про східні танці я розсмішив Наталію. Коли попросив розповісти, про що йдеться, вона засміялася.

— Це було давно, — каже, — я ще в школі навчалася. Якоюсь у нас проходив семінар вчителів з усього району. За традицією, ми, учні, мали показати їм концерт. Оскільки я непогано танцювала, мені сказали: «Треба щось станцювати». Вирішили, що то має бути східний танець. Одна з вчительок пошила мені костюм. І я, хоч ніколи не вивчала східні танці, не вдарила, як мовиться, лицем в грязь: на одному диханні станцювала, використовуючи якісь елементи східних танців. То була одна імпровізація. Якби попросили повторити, не змогла б. Опісля пішла в зал, сіла біля наших вчителів, коли тут до мене нахилиється один із гостей і запитує серйозно: «Це ж ти танцювала?». «Я», — відповідаю, а він: «Ну, молодіць! Ну, дуже гарно!» Володимирівцям запам'ятався той мій виступ, тож дехто з них і досі вважає, що я його розучувала. Не розучувала. Просто я любила й люблю досі танцювати.

...В обід Наталія поїхала додому на велосипеді. Пообідає, допоможе мамі по господарству, а потім повернеться до амбулаторії — дзвонитиме односельчанам, переконуватиме, щоб погоджувалися зробити щеплення проти вірусу.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

приїжджала до мами, бігла до клубу, навіть брала участь у концертах.

Одеса в її житті з'явилася закономірно — переїхала до міста над морем після одруження. Нині тимчасово мешкає й працює у Володимирівці.

— Повернулася в село і мене знову потягнуло до клубу, — зізнається. — Бо співи, танці — це моє. Як тільки почую музику, ноги самі починають рухатися.

Зараз вона співає у вокальній групі «Колежанки». Серед учасниць — і її мама Вікторія Миколаївна. Дуже тішиться, що клуб гарно відремонтували. По-добаються їй і інші зміни в селі — воно стало охайнішим, є вуличне освітлення. Капітальний ремонт амбулаторії й занедбаного дитсадка вважає найкращим свід-

у Катеринівській громаді, — зазначає Наталія.

«У нас усі співали...»

Запитую, звідки в неї потяг до співи, танців, й чую:

— Та в нас же вся родина така. У нас усі співали. Мамині батьки — Юлія Тимофіївна й Микола Олексійович, дві сестри, я з братом, ну й інші родичі. Як тільки зберемося на чийсь день народження чи якесь свято — обов'язково співаємо. Ні дідуся, ні бабусі вже немає серед живих, але традиція зберігається.

Наталія припускає, що любов до музики передалася їй від батька Валерія Георгійовича Шелеста, який грав у колгоспному духовому оркестрі, самотужки освоїв гру на гітарі й акордеоні.

СВІТЛАНА СВИРИДОВА:

Чому дітей варто навчати музиці

Закінчення. Початок на стор. 1

Викладацька практика Світлани Миколаївни й визначила тему нашої розмови — вплив музики на розвиток дитини. На запитання, коли краще розвивати музичні здібності, відповіла: чим раніше, тим краще. При цьому послалась на власний приклад.

— Мені пощастило: я пішла в Знамянську школу №2, коли там відкрився перший клас з поглибленим вивченням музики. Відбирали дітей з музичними даними, серед них опинилася і я. Музика була щодня, а хореографія — двічі на тиждень. Загальні уроки не відмінялися, то музикою й танцями займалися після них. Пізніше я паралельно навчалася ще в музичній школі, де освоїла гру на гітарі.

— Кажуть, музиці корисно всім навчатися.

— Музика розвиває дитину не тільки в музичному плані. Усі, хто потрапив зі мною у той експериментальний клас, не загубилися в житті. Більшість з них не стала професійними музикантами, танцюристами чи співаками, але досягли успіхів в інших сферах.

— Є якась пояснення цьому феномену?

— Учені стверджують, що в процесі гри на будь-якому з музичних інструментів активізується більшість рецепторів головного мозку. Навіть робота за комп'ютером так їх не активізує, як це робить гра на музичних інструментах. І, взагалі, заняття музикою позитивно впливають на здоров'я людини.

— Тому батькам варто подумати про те, щоб їхня дитина навчалася музиці? А якщо в неї немає, наприклад, голосових даних?

— Є діти, в яких від природи немає да-

них для співи. Але, коли вони вчать гри на якомусь із музичних інструментів, вони починають поступово і співати. Це результат неформованої координації, що виникає між слухом та голосом, яка була не розвинена раніше.

— Дитині, яка відвідує гурток і має гарні задатки, варто вступити до музичної школи?

— Звісно. Відвідування гуртка — це, можна сказати, справа добровільна: подобається дитині — вона ходить, не подобається — не ходить. Якщо ж вона вступила до музичної школи, то її ставлення до навчання має бути більш відповідальним. Та й батьки зацікавленіші в тому, щоб їхня дитина не марнувала в музичній школі час, бо вони за неї платять гроші.

— І немає значення, чи продовжить навчання випускник музичної школи, наприклад, уже в музичному училищі...

— Так. Я працюю в музичній школі сімнадцять років. За цей період шістнадцять моїх учнів закінчили потім музичне училище, пов'язали своє майбутнє з музикою. Це зовсім не означає, що інші даремно відвідували музичну школу, ні. Завдяки навчанню в музичній школі вони розвинулися як особистості, розширився їхній кругозір, музичні навички, естетичні смаки тощо.

— Ви пишастесь своїми учнями?

— Звісно! Їхні успіхи — це ж і мої успіхи. Перша моя учениця Євгенія Вілкова, що закінчила Київську муніципальну академію

музики імені Р. Глієра, зараз співає в Аргентині. Ось днями стало відомо, що цьогорічна моя випускниця Поліна Завгородня добре склала вступні іспити в музичне училище і буде навчатися у соліста обласної філармонії Олександра Безая. Вона навчалася співи у мене вісім років та брала участь в багатьох конкурсах. Скажімо, нинішнього року на Міжнародному конкурсі в Польщі вона завоювала Гран-прі. Оскільки я постійно вдосконалюю свою майстерність, я теж беру участь у конкурсах: мої вихованці — в дитячій групі, я — в дорослій. Зокрема, останнім

часом брала участь в міжнародних фестивалях-конкурсах «Сузір'я талантів» (Жовті Води), «Весняна фієрія» (Дніпро), «Мелодія весни» та Всеукраїнському конкурсі «Родина» ім. Назарія Яремчука, що проходили в Києві. Також стала переможницею Всеукраїнського конкурсу «Окрилені мистецтвом» (Київ) та «Всеукраїнської естафети творчості» (Черкаси) — як авторка музики романсу «Осінь моєї душі».

— Ви пишете й музику?

— Якоюсь потрапив мені до рук вірш відомого в Кропивницькому працівника культури, поета Миколи Барабулі, прочитала й одразу виникло бажання використати його для створення романсу. Як з'ясувалося, це мені вдалося, адже, не зважаючи на те, що конкурс, де головою журі була заслужена співачка України Агла Попова, присвячувався сучасній пісні, журі присудило мені перше місце за створення гарного романсу.

— Скажіть, карантинні обмеження, введені у зв'язку з пандемією коронавірусу, торкнулися роботи гуртків, участі у конкурсах та фестивалях?

— Безперечно. Особливо обмеження вплинули на концертну діяльність, участь у поїздках на конкурси, фестивалі. Більшість з них і досі проходять в онлайн-режимі. Але ми не опускаємо рук, за першої можливості відновили репетиції, напрацьовуємо репертуар, беремо участь у концертах. А я використала цей період ще й для освоєння комп'ютерних технологій, навчилася робити відеоролики: сама знімаю, монтую. До речі, свій відеоролик присвячений Дню захисту дітей, за участю діток-гуртківців Володимирівського клубу надіслала на Всеукраїнський конкурс кіномистецтва «Світ Isee», і його відзначили схвальною рецензією та дипломом першого ступеня.

— Мені хочеться побажати Вам і вашим вихованцям ще більших здобутків.

— Дякую, будемо і надалі прагнути до вдосконалення та перемоги!

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Він людина культури, хоч не має спеціального фаху. З дитинства, скільки себе й пам'ятає, бігав до клубу, підрісши, брав участь у художній самодіяльності. Цим своїм захопленням зобов'язаний родині.

— У мене обидва діди грали на гармошках, на мандолінах, — розповідає. — Батько грав на гармошці і баяні, а мама — ви писали про неї в «Нашій громаді» — співала в жіночому вокальному колективі.

Сам він освоїв гармошку, баян, гітару, балалайку, клавешні.

— Навіть коли я не працював у культурі, я в ній залишався. Штат будинку культури маленький, мене просили допомогти, і я допомагав. І зараз це роблю, хоч справа моя — завідувати бібліотекою.

Мій співрозмовник — Олександр Чеботар — два роки завідує бібліотекою в Обознівці. До того три роки був художнім керівником місцевого будинку культури.

Зустрітися з ним порадили в Катеринівській сільській раді, коли я поцікавився роботою бібліотек; на території об'єднаної громади їх збереглося сім, про закриття не йдеться, й це, мабуть, правильно, адже важливо, щоб ці осередки культури діяли попри виклики, що їх породжує орієнтація на соціальні мережі, цифровізацію й тому подібне. Мені сказали: усі бібліотеки активізують роботу, але обознівська виокремлюється нестандартними формами.

Чесно кажучи, не уявляв, як можна залучати сьогодні до читання книжок, зокрема дітей, які пізнають світ із своїх телефонів. Раніше — інша справа. Раніше в моєму селі бібліотека була популярнішою за клуб. Пам'ятаю колгоспного конюха дядька Стрюка. Ніколи не бачив його без книжки: їхав кіннями на обід і з обіду — читав, випадала хвилинка для перепочинку — читав, вже не кажучи про ночі. Щосуботи, ретельно поголений, в чистій сорочці, він відвідував бібліотеку, з якої повертався з авоською повною книжок. Знання мав, як тепер сказали б, енциклопедичні, й тому його часто запрошували в гості односельці, бо він ще й був неймовірно цікавим оповідачем, його можна було слухати годинами.

— Чи є нині такі читальники? — запитує Олександра Чеботаря.

— Може, не такі, як ваш земляк, але є, — відповідає. — Тут така закономірність спостерігається: хто в молодості читав, той і зараз читає. Наприклад, лікарка на пенсії Людмила Решетілова. Таке враження, жінка жити без книжок не може. Читає від документалістики, спогадів та мемуарів — до гуморесок і анекдотів. Частий гість бібліотеки і майже повний тезка відомого українського поета-академіка — Микола Бажан. Він теж уже на пенсії, але читає як книжки, так і періодику, яку передплачує бібліотека. Є й інші. Багато хто з людей похилого віку знає: щоб не мати проблем з пам'яттю, треба багато читати. Я й свою маму долучаю до книжок, кажу: хоч кілька сторінок на день ти обов'язково маєш прочитати.

— Олександр, а як часто навідується до бібліотеки діти?

— Сьогодні вранці трійко дівчаток десяти — одинадцяти років приходили. Вибрали по дві — три книжки. Можливо, всі не прочитають, але сам факт, що ці дівчатка прийшли до бібліотеки під час канікул, багато про що говорить. Ще є дуже допитливий хлопчик Максим Бондарець. Він такого ж віку, як і вже згадані дівчатка. Цікавиться космосом. Чого не розуміє, запитує. Розмовляючи з ним, виявив у нього потяг до музики, шахів. Спортивною літературою цікавляться його ровесники.

— Але ж дітям потрібна сучасна література. Як часто поповнюється ваша книгозбірня?

— Гадаю, відколи створилася ОТГ, бібліотека поповнюється частіше, ніж у попередні роки. Торік ми отримали нові книжки, цього року весни теж. Разом з тим шкодую, що держава не долучається

— У чому бачите тут своє найголовніше завдання?

— Якщо говорити про спорт, то це — виховання людини в собі. Я повторюю вихованцям, що головне — не навчатися перемагати когось, а перемагати себе, виховувати в собі силу волі. Сьогодні багато захоплюється бойовими мистецтвами і забуває, що слово «мистецтво» — визначальне. Ще діти мають навчитися бути командою. Чому на недавньому фестивалі, що проводився в Катеринівській громаді з нагоди Дня молоді, в спортивній частині перемогу здобула збірна Овсяників? Тому, що вона була єдиною, дуже дружною командою. Що стосується музики, то я ознайомлюю дітей з основа-

Ділимося досвідом

Як Обознівська бібліотека гуртує навколо себе читачів

до поповнення бібліотечних фондів — немає структури на зразок колишнього бібліотечного колектора, централізованих поставок. Хіба не зрозуміло, що, поповнюючи бібліотечні фонди, ми робимо інвестиції в майбутнє?

— Цілоком погоджуюся з цією думкою, як і з тим, що місія бібліотекаря не повинна зводитися до елементарної присутності на робочому місці, заповнення формулярів, картотеки й іншої паперової роботи. Як ви зрозуміли, що дітям треба організувати навколо бібліотеки, що вас наштовхнуло на це?

— Наштовхнуло спілкування з юними читачами. Зрозумів, що в кожного з них є свої захоплення, свої бажання, що їм хочеться займатися чимось корисним та ще й у колективі. Подумалося: чому ж не допомогти дітям, тим більше, що маю якийсь власний досвід. Так поступово окреслилося коло їхніх інтересів, визначилися гуртки, які варто було організувати. На сьогодні при бібліотеці діти вчать боротьби, карате, настільному тенісу, шахам, гри на шестиструнній гітарі. Бібліотека розташовується в будинку культури, то нам не довелося шукати місце для занять, необхідний інвентар.

ми гри на тому чи іншому інструменті, щоб вони мали кращу уяву. Потім хай з батьками вирішують, чи варто продовжувати навчання. Кажуть, немає дітей не талановитих, але їхні таланти треба часно виявляти й розвивати. Робити це нескладно, було б бажання.

— Ви це стверджуєте як батько чотирьох доньок...

— Мене запитували, як ми з дружиною встигали давати їм раду, і я завжди згадував старий єврейський анекдот. Цікавляться в єврейки, як вона справляється з дітьми, яких у неї аж дванадцять. Жінка відповідає: «Чому дванадцять? У мене один Йося, один Мойша, одна Маріам...». Діти не схожі одні на одних, вони особливі, і якщо це враховувати, вам буде з ними легко й просто.

— Як позначається заняття дітей у гуртках на їхньому інтересі до читання книжок?

— Позначається позитивно. Активні відвідувачі гуртків — активні читачі. Я вже згадував Максима Бондарця. Хлопець багато читає, але ж він захоплюється й шахами. Люблять грати в шахи й Даниель Миценко, Вероніка Буянова та інші наші юні читачі.

— Тобто сьогоднішньому біблі-

отекарю мало знати літературу, володіти комп'ютером...

— Безперечно. Бібліотекар має багато чого вміти, бути хорошим організатором.

— Чи повинні батьки, вчителі примушувати дітей більше читати?

— Днями почув, що в Китаї забороняється школярам користува-

тися гаджетами, що знання вони здобувають винятково з книжок. Нібито читання краще розвиває мислення, уяву, здатність аналізувати й робити висновки. Зважаючи, як сьогодні прогресує ця країна у всіх сферах діяльності, варто, мабуть, і нам на це зважати.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Друзі порадували святковим концертом

У Міжнародний день дружби в Овсяниківському сільському клубі було як ніколи людно. Ще б пак! На вечір «Овсяниківка зустрічає друзів» завітали найкращі колективи та окремі виконавці закладів культури Катеринівської територіальної громади. Перед овсяниківцями виступили аматори з Могутнього, Володимирівки, Олексіївки, Грузького, Катеринівки та Обознівки. Присутні в залі гучними оплесками дякували гостям за високу виконавську майстерність, за подарований святковий настрій.

– Клуб у селі тривалий час був на замку, – розповіла керівник Центру культури, дозвілля та спорту Катеринівської сільської ради Наталія Жайворінка. – Ситуація змінилася на краще після

приєднання села до Катеринівської територіальної громади. І це тільки початок. Овсяниківка має заявити про себе своїми та-

лантами так, як це зробили під час нещодавніх спортивних змагань, виборовши перше місце в нашій громаді.

За сприяння сільського старо-

сти Володимира Чулака та місцевих фермерів і підприємців того дня дітей пригощали солодощами.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

На знімках: виступають гості.

Готуємо вдома

Рулетки з баклажанів з курячим фаршем

3-4 баклажани, сіль і перець чорний мелений – за смаком, 4 ст. л. олії, 1-2 моркви, 1 болгарський перець, 2 цибулі, 1-2 ст. л. томатної пасты, 100-150 мл води, 300 г курячого фаршу, 80 г твердого сиру.

Баклажани наріжте вздовж тонкими пластинами. Посипте сіллю і залиште на 5-10 хв., після обполосніть і підсушіть паперовими рушниками. У сковороді розігрійте 2 ст. л. олії на середньому вогні і обсмажте баклажани по 2-3 хв. з кожного боку. Остудіть. Моркву натріть на крупній тертці. Дрібно наріжте перець і 1 цибулину. За 4-5 хв. обсмажте їх в олії, посоліть і поперчіть. Перемішайте з томатною пастою і водою. Остудіть. Подрібніть другу цибулину і змішайте з фаршем. Посоліть і поперчіть. На кожен шматочок баклажана покладіть фарш і загорніть в рулет. Краї рулету для зручності можна скріпити зубочистками. Викладіть баклажани в форму для запікання і залийте соусом. Запікайте приблизно 25-30 хв. при температурі 180°C. За 5 хвилин до готовності посипте тертим сиром.

Квашені фаршировані баклажани

4 л води, 100 г солі, 2 лаврових листки, 1 ч. л. чорного перцю горошком, 2 кг баклажанів, 500 г моркви, 2 болгарські перці, 2-3 гострі перчини, 2 головки часнику, по ½ пучка петрушки, кінзи, листя селери, базилику.

В 1 літрі води розведіть 70 г солі, додайте лаврушку і перець. Доведіть розсіл до кипіння, проваріть 2-3 хв., змініть з вогню і повністю остудіть. У великій каструлі закип'ятіть 3 л води, всипте сіль. З баклажанів зріжте плодоніжки. На кожному овочі зробіть глибокий поздовжній надріз. Викладіть в каструлю з киплячою водою, притисніть тарілкою і варіть 4-5 хв. Перекладіть баклажани у великий друшляк так, щоб розріз розташовувався збоку. Придайте невеликим вантажом і повністю остудіть. Моркву очистіть і натріть на крупній тертці. Болгарський і гострий перець наріжте тонкою соломкою. Часник пропустіть через прес. Зелень дрібно порубати. Перемішайте моркву з перцем, часником і зеленню. Нафаршируйте баклажани овочами. Покладіть їх зрізом вгору у велику каструлю і залийте остиглим розсолем. Накрийте баклажани дошкою або тарілкою, притисніть невеликим вантажом і залиште при кімнатній температурі на 5-7 днів. Квашені баклажани зберігайте в холодильнику, заливши розсолем, не довше 5 місяців.

Свята і традиції

Три Спаси

Серпень 2021 – особливий місяць для українців, адже нас чекає три Спаси – Медовий, Яблучний і Горіховий. У кожного з цих свят особливі традиції і звичаї, яких дотримувалися наші предки.

Медовий Спас (Маковий)

Це свято традиційно відзначається 14 серпня і має іншу назву – Маковія. У цей день починається двотижневий Успенський піст, а в православній церкві відзначається свято Походження чесних древ животворящего Хреста Господнього.

Головні традиції свята пов'язані з медом і бджільництвом. 14 серпня готові соти несуть до церкви для освячення, мед з них вважається найбільш цілющим. Також заведено пекти медові пряники, коржі і пригощати один одного свіжим медом. У випічку додавали мак, який теж дозрівав до цього часу.

А друга назва свята – Маковий – пов'язана з братами Маккавеями, які прийняли мученицьку смерть за віру.

Яблучний Спас

19 серпня відзначається Яблучний Спас. У церкві освячують яблука, якими потім пригощають рідних і близьких. З них печуть пироги, готують інші страви.

У православному календарі цей день пов'язаний з Преображенням

Господнім – великим дванадцятим святом.

Вважається, що яблука нового врожаю не можна їсти до Спасу – це великий гріх. А за смаком плоду можна дізнатися про своє майбутнє. Кислувате яблуко – до труднощів, солодке – до радощів.

У цей день не можна вбивати комах, навіть шкідників.

Горіховий (Хлібний) Спас

Останній Спас відзначається 29 серпня. До цього часу зазвичай досягає ліщина, а також вже готове зерно з нового врожаю. Заведено пекти хліб зі свіжого зерна і нести його на освячення до церкви. Потім його ділили між усіма членами сім'ї. Крім того відзначається свято Успіння Пресвятої Богородиці (28 серпня). А також перенесення нерукотворного образу Господа Ісуса Христа.

Цікаво, що за прикметами, в один рік не могло бути однаково хорошого врожаю горіхів і пшениці. Тобто, багатий збір зернових говорив, що наступного року буде багато горіхів, і навпаки.

Ваше здоров'я

П'яти, як у немовляти

Домашні засоби від тріщин на п'ятах

Тріщини на п'ятах виглядають непривабливо, а що ще гірше – вони можуть боліти при ходьбі і викликати серйозні інфекції.

Чому п'яти тріскаються?
Шкіра на п'ятах майже вдвічі товщі, ніж на інших ділянках, тому епідерміс в цих місцях дуже швидко розростається і не здатний відшаровуватися сам по собі. Якщо його не видалити механічним способом, шкіра втрачає еластичність, починається кератоз і, як наслідок, розриви.

Якщо не подбати про ноги в потрібний момент, можуть з'явитися глибокі рани, через які в організм потраплять небезпечні бактерії і віруси.

Тріщини на п'ятах – найчастіші причини:

► Суха шкіра – це може бути викликано: недоїданням, вживанням недостатньої кількості рідини, дефіцитом вітаміну А, який відповідає за зволоження шкіри.

► Шкідливе взуття на високих підборах і взуття з дуже тонкою підшвою.

► Надмірна вага – під дією зайвих кілограмів шкіра на п'ятах розширюється і, як наслідок, може потрескатися.

► Діабет – у діабетиків дуже чутлива шкіра на ступнях і порушене кровопостачання цієї частини тіла, тому вони більш схильні до будь-яких травм.

► Генетика – захворювання часто зустрічається у кількох поколінь в одній родині.

Домашні засоби від тріщин на п'ятах

1. Ванночки з сіллю. Найкраще підійде сіль Мертвого моря. Кухонну краще не використовувати, особливо якщо на п'ятах є ранки.

2. Змішайте 2 ст. л. пажитника, лляного насіння і ромашки, залийте їх окропом, а потім опустіть ноги в теплий настій на чверть години. В суміш можна додати деревій, листя берези, календулу і корінь живокосту.

3. Залити лляне насіння окропом, трохи остудити, замочити у відварі ноги. Після купання, споліскуючи ноги, потріть відлущену шкіру пемзою або теркою. Олія, що міститься в насінні, пом'якшить і зробить шкіру еластичною.

4. Ванна в молоці і розтирання харчовою содою. Опустіть ноги в злегка підігріте молоко (0,5 л), а потім натріть їх харчовою содою, яка діє як натуральна пемза. Через 5 хвилин ноги можна промити водою і витерти насухо.

5. Регулярне видалення ороговілого епідермісу спеціальною теркою і пемзою (бажано після кожної ванни).

6. Щоденне використання зволожуючих кремів, призначених для потресканих п'ят. Добре, якщо вони будуть містити сечовину, яка дуже добре пом'якшує і зволожує шкіру, затримуючи в ній воду, або гліцерин, що володіє схожими властивостями.

7. Якщо доводиться щодня подовгу стояти, якомога частіше робіть перерви, сідаючи або встаючи навшпильки. Увечері варто злегка підняти ноги (наприклад, на подушці), щоб поліпшити кровообіг в кінцівках.